

Втома

Микола Руденко

Не криюся: життя мене стомило,
Бо знає втому навіть мідний дзвін,
Що також скаржиться: якби не було —
Безмежно довго не старівся б він.

Якби мене ізмалечку й донині
Життя не катувало, не товкло —
Мені, можливо, в тихій самотині
На старості б ще й затишно було.

На пасіці поміж валками сіна,
Щасливий від червненого тепла,
На сонці вигріваючи коліна,
Я б споглядав, як трудиться бджола.

І мир в душі, і злагода, і тиша.
Вітрець — і той голубить сивину.
Колись вечірня зірка заколише —
І я навік під вишнею засну...

А те, котре мене живим робило,
Скресає, мов забуте відкриття:
Якби у дзвоні не гойдалось било —
Вже не було б ні дзвону, ні життя.